

PROLOG

De la etajul 23 al hotelului Sofitel din strada Silom se putea vedea o imagine superbă a orașului Bangkok. Cu toate acestea, cei trei bărbați așezați destul de departe de bar nu păreau deloc interesați. Mai multe documente erau răsfirate pe masa lor, printre pahare goale, și conversația, în principal în spaniolă, părea să-i absoarbă cu totul. Unul dintre cei trei bărbați, masiv, blond-roșcat, cu o mustață care-i bara figura, se înclină către interlocutorii săi și spuse cu voce scăzută, în spaniolă:

– Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat în urmă cu două zile.

Cei doi aproară printr-o înclinare din cap, evident recunoscători pentru această remarcă.

Unul dintre ei, care se prezentase cu numele de Manuel Sanchez, răspuse simplu:

– *Muchas gracias.*¹

Cu două zile înainte, la 4 martie 2008, Raul Reyes, unul dintre cei mai vechi conducători

¹ Mulțumesc mult.

ai FARC², fusese ucis de armata columbiană, în junglele din sud-estul Columbiei, vastă zonă controlată de gherila marxistă, unde aceasta cultiva intens coca.

Conversația fu reluată. Manuel Sanchez și amicul său, Hugo Sinaloa, îl contactaseră la Moscova pe Viktor But, cu mai multe luni înainte, telefonic și prin e-mail, cu scopul de a-l întreba dacă le poate furniza arme. Grație vânzărilor de cocaină, FARC devenise unul dintre cele mai importante carteluri ale drogurilor din Columbia – această gherilă dispunea de sume considerabile ascunse în diferite paradisuri fiscale.

Or, până în 2003, data la care Viktor But, fost ofițer sovietic reconvertit spre vânzările de material de război către țările aflate sub embargou, se retrăsese la Moscova, acesta din urmă, supranumit de unii „the Lord of War”³, era cunoscut pentru nenumăratele sale transporturi de arme, diamante, aur și chiar oameni, grație unei veritabile flote de avioane cargou, luate în leasing și care opera din Emiratele Arabe Unite. Toată lumea apela la el: traficanții de diamante din Liberia sau din Sierra Leone, talibanii aflați la acea vreme la putere la Kabul sau o gherilă antimarxistă precum UNITA din Angola, pentru a cumpăra arme. Americanii îl utilizaseră pentru a transporta materiale

² Gherila marxistă columbiană.

³ Lordul Războiului.

în Irak și în Afghanistan. Francezii, la rândul lor, au apelat la una dintre companiile aeriene ale lui But pentru a transporta cei 2 400 de oameni care au participat la operațiunea „Turquoise” a Franței în Rwanda.

Pe scurt, Viktor But, la început un modest locotenent în Armata Roșie, lăsat la vatră după disoluția Uniunii Sovietice, ridicase la 24 de ani un mic imperiu al transporturilor și vânzărilor de arme, profitând de numeroasele stocuri de material militar fără stăpân din Rusia, Ucraina, Bielorusia și Kazahstan, închiriind la prețuri convenabile aparate rusești sau ucrainene, care puteau sub prelate aproape peste tot prin Europa de Est.

Numele său se regăsea în toată lumea în agendele celor care căutau să transporte sau să cumpere arme. Acesta este motivul pentru care nu a fost surprins de faptul că cei doi reprezentanți ai FARC l-au contactat la Moscova, unde se retrăsese în 2003, urmărit de vendeta anumitor agenții ONU. După două contacte preliminare în Danemarca și în România, întâlnirea a avut loc la Bangkok, în capitala Thailandeii, aceasta fiind una dintre țările care acordau facil vize cetățenilor ruși.

Viktor But sosise de la Moscova la opt dimineața, în 6 martie 2008, și se instalase într-o cameră situată la etajul 18 al hotelului Sofitel. După ce-și acordase un răgaz pentru a face un duș și a se odihni, urcase la etajul 23 către ora unu după-amiaza, pentru a-și întâlni cei doi „clienți”.

Cu convingerea fermă că le va vinde un vechi Iliușin 78, care-i rămăsese în grijă după ce-și încetase activitățile. Dacă aveau nevoie de arme, trebuiau să le și transporte.

Acum se aflau la finalul discuției lor de tatonare. Viktor But avea în fața sa o pagină pe care schițase „lista de cumpărături” a clienților săi: 700 sau 800 de rachete sol-aer Iгла destinate, după spusele lor, doborârii de elicoptere Blackhawk și Apache, aparținând armatei columbiene, zece milioane de cartușe de calibrul 7,62, mine antipersonal și explozibili, de preferință C.4, echipamente de vedere nocturnă, avioane ultraușoare și drone⁴ destinate a fi echipate cu rachete. Întâlnirea era pe terminate. Nu fuseseră plătiți bani, însă Viktor But promisese să se ocupe de comanda lor de îndată ce revenea la Moscova și să păstreze legătura cu ei.

Era pe punctul de a strânge hârtiile de pe masa din fața sa când, brusc, cei doi interlocutori se ridicară de pe locurile lor fluturând niște legitimații cu învelitori din piele și, ca în serialele de televiziune, Manuel Sanchez strigă cu o voce de crainic:

– *Special Agent Louis Millione. DEA (Drug Enforcement Administration). You are under arrest. This meeting has been recorded*⁵.

⁴ Avioane fără pilot.

⁵ Agent special Louis Millione, DEA (Agenția Antidrog). Ești arestat. Această întâlnire a fost înregistrată.

În timp ce vorbea, cel de-al doilea reprezentant al FARC strângea hârtiile rămase pe masă și le înghesuia într-o geantă de piele. Deși la început rămăsese stupefiat, Viktor But își regăsi repede sângele rece, gândindu-se că se găsea pe teritoriu thailandez, unde americanii, de la orice agenție ar fi fost, nu aveau niciun fel de putere polițienească.

– Nu mă puteți acuza de nimic, protestă el. Și nu aveți dreptul să mă arestați.

Nu termină de vorbit, că ușa se deschise lăsând să intre doi thailandezi în civil, dintre care unul, cu craniul ras, purta un tricou „Abercombie”, iar celălalt, mai în vârstă, o cămașă albă.

Scoaseră și ei niște legitimații și îl anunțară pe Viktor But în engleză:

– Suntem de la Crime Suppression Unit Division a poliției thailandeze și vă arestăm pentru tentativă de efectuare a unei operațiuni ilegale pe teritoriul Regatului...

Aceștia aveau dreptul să-l aresteze! Astfel, se lăsă încătușat, cu brațele întinse în față, și apoi fu luat pe sus.

– Vreau să anunț consulatul! protestă Viktor But.

Nu îl băgară în seamă și îl împinseră în ascensor. În fața hotelului Sofitel, pe strada Silom, se găsea un 4x4 uriaș, cu un civil la volan. Cei doi ofițeri DEA îl împinseră pe Viktor But în mașină și unul dintre polițiștii thailandezi urcă în față, celălalt îndreptându-se către o mașină gri cu albastru a poliției thailandeze, care porni imediat girofarul.

Cele două vehicule coborâă pe Silom, apoi, înainte de a ajunge la Charoen Krun, făcură un viraj la dreapta. Viktor But începu să se îngrijeze.

– Unde mergem? îi întrebă el pe cei doi agenți DEA care-l încadrau.

Ei nu-i răspunseră, dar într-un minut mașina 4x4 și cea a poliției se angajară pe fosta autostradă, șoseaua urbană suspendată care avea o arteră ce ducea la Savarnabhumi, noul aeroport, situat în estul orașului.

Totuși, în loc să o ia pe acea ieșire, continuară către nord. În concluzie, Viktor But se gândi că mergeau către cartierul general al poliției, dar când văzu panourile verzi care indicau „Don Muang”, înțelese. Don Muang era vechiul aeroport, care nu mai găzduia zboruri comerciale și servea în general ca bază a armatei thailandeze.

*

* *

Douglas Farah, directorul regional al DEA, aștepta de aproape două ore într-un Chevrolet climatizat, lângă un Grunman 900 închiriat de CIA. Echipajul Grunmanului era în cabină și Douglas Farah estima că îl burdușise cu suficienți dolari pe căpitanul aviației militare thailandeze, responsabil de turnul de control, pentru a fi sigur că va obține un culoar de zbor de îndată ce „clientul” său sosea. Grunmanul 900 urma să se îndrepte apoi către insula Okinawa din Japonia,

unde US Army deținea o bază importantă. De acolo, Viktor But trebuia trimis în Statele Unite, pentru a fi prezentat procurorului din Southern District al statului New York, care îl va informa despre acuzațiile care i se aduc.

O operațiune strașnică: după ce, în 2004, președintele George W. Bush semnase în sfârșit un *affidavit*⁶ în care Viktor But era acuzat de trafic de arme, DEA și CIA nu șomaseră, încercând să-și prindă la colț suspectul. Existase, evident, și o problemă: din 2004, Viktor But se retrăsese la Moscova, cu soția și fiica sa. Or, nici nu se punea problema, nici măcar în glumă, de a cere guvernului rus extrădarea sa.

CIA apelase deci la „verii” săi de la DEA pentru a pune la cale o capcană, activitate în care agenții aceștia rămâneau mod special eficienți, fiind autorizați de guvernul american să joace provocator. Bineînțeles, CIA promisese să plătească pentru toate cheltuielile acestei operațiuni de lungă durată și, prin urmare, să împartă și informațiile obținute.

Mobilul lui Douglas Farah sună, și el coborî imediat din Chevrolet pentru a răspunde, nedorind ca șoferul thailandez să înțeleagă ce spunea.

Căldura de afară îl copleși imediat, ca o masă umedă și arzătoare. De nesuportat. Din fericire, conversația nu fu lungă.

⁶ Rechizitoriu.

– Mister Farah, anunță vocea „agentului special” Michael Aumont, *we are nearing*⁷.

Era cel care se dăduse drept Manuel Sanchez, reprezentantul FARC. Douglas Farah nu pierdu vremea răspunzându-i „agentului special” al DEA. Se precipită către Grunman, urcă pasarela și îi spuse pilotului:

– Cereți un culoar de decolare. Suntem gata într-un sfert de oră.

Până să ajungă la Chevrolet era tot numai apă. Din cauza musonului, termometrul urca la 40°! Cel puțin la Okinawa, în acest anotimp, temperatura era mai suportabilă. Luă loc în mașină, supraveghind bariera care proteja intrarea în aeroportul militar.

Nu avu de așteptat prea mult. Cinci minute mai târziu, observă mașina 4x4 a DEA din Bangkok. Vehiculul opri în fața barierei, la fel ca și mașina poliției thailandeze care îl urma. Un polițist thailandez ieși din el și se îndreptă către postul de gardă al armatei aerului thailandeze.

Douglas Farah suspină în sinea sa, liniștit. Într-o jumătate de oră vor fi plecați, cu „clientul” lor. Felicitările urmau să curgă de la Washington și Langley.

*

* *

⁷ Suntem aproape.